

Tajný Santa

(Seve a Harry - vtipné!!!)

Nežné snehové vločky poletovali vo vetre a keď ich tanec s družkami omrzol, padali k zemi, aby sa pridali k ostatným, čo už únavou zavítali na zem. Spoločne vytvorili krásnu bielu pokrývku, ktorú ocenili nielen deti, ale aj podaktorí dospelí. S blížiacimi sa Vianocami bolo snehu okolo Bradavic stále viac a úmerne s množstvom snehu rástol aj hlahol okolo hradu. Kto len mohol, nasadil na hlavu čapicu, na ruky rukavice, obliekol sa do teplého kabáta a vybehol von v ústrety zimným radovánkam.

V to ráno sa húf detí vyrútil z hradu, akoby sa za nimi hnalo stádo kentaurov. Bol prvý deň vianočných prázdnin a oni sa ponáhľali na vlak, ktorý ich mal odviezť domov k ich rodinám. Nie každý však mal to šťastie, že sa mohol vrátiť domov. Harry Potter, toho roku piatať bradavickej školy čar a kúzel, bol u svojich príbuzných nevítaným hosťom a tak ako každý rok, aj teraz ostával počas sviatkov v škole. Tentoraz to však malo byť iné. Jeho najlepší priatelia, Ron a Hermiona, sa rozhodli zostať s ním a on im bol za to veľmi vďačný. Okrem nich na škole zostávali už len Neville Longbottom a Lenka Láskorádová a pár učiteľov. K Harryho smole medzi nimi bol aj najmenej obľúbený učiteľ lektvarov.

Počas dňa sa päťica študentov bavila rôznymi hrami, Hermiona sa samozrejme nevzdala svojich kníh, a keď prišiel čas večere, zišli spoločne do Veľkej siene, kde na nich už čakali všetci prítomní učitelia. Teda, všetci až na...

"Profesorka Trelawneyová sa ospravedlňuje, ale vraj dnes nie je vhodná konštalácia hviezd, aby sa zúčastnila spoločnej večere," oznámil im riaditeľ sediaci v čele dlhého stolu presne pre desať ľudí, ktorí na hrade zostali. Harrymu nedalo, aby sa neuškrnul, keď videl riaditeľa v žiarivo červenom habite so zlatým lemovaním. Jediný pohľad po zvyšku osadenstva mu stačil k tomu, aby si bol istý, že nie je sám, komu tento kostým pripadal trochu... detinský.

Okrem občasných nevrlých pohľadov a sarkastických poznámok od profesora Snapea, prebiehala večera v príjemnej a priateľskej atmosfére. Profesorka McGonagallová s madam Hoochovou živo diskutovali o posledných módných trendoch v kúzelníckom svete, Lenka zasnene sledovala začarovaný strop, akoby medzi padajúcimi vločkami hľadala nejaké ďalšie zaujímavé kúzelné tvory, ktoré čakajú na objavenie. Ron s Harrym rozoberali čosi z famfrpálu a Hermiona so zánietením jej vlastným čosi vysvetľovala chudákovi Nevillovi, ktorý nevyzeral o moc nadšenejšie než Severus Snape. Keď zo stola zmizol aj posledný zákusok, sprevádzaný Ronovým smutným povzdychom, postavil sa riaditeľ a počkal, kým mu všetci venujú svoju pozornosť.

"Keďže sme sa tento rok zišli v takomto peknom počte..." začal riaditeľ svoju reč a v očiach sa mu zažiarili šibalské ohníčky.

"A jéje, tak toto bude ešte zaujímavé," pošepkal Harry Ronovi a ten súhlasne prikývol, len ťažko premáhajúc smiech. "Rozhodol som sa, že by nebolo na škodu upevniť vzťahy medzi učiteľmi a žiakmi a rozhodol som sa... poznáte tajného Santu?" spýtal sa Albus s neskrývaným nadšením, no odpoveďou mu boli len zmätené pohľady a Hermionin tichý povzdych. Harry vedel, prečo to tak bolo. Tajný Santa bol jedným z najbláznivejších vianočných zvykov mudlov a asi len on a Hermiona tušili, o čo ide.

"Ehm, pane... nechcete hádam..." začal opatrne Harry a venoval riaditeľovi neistý pohľad.

"Presne tak, môj chlapče. Spríjemníme si Vianoce," povedal Albus celý natešený a luskol prstami. V tej chvíli sa vedľa Harryho zjavilo malé stvorenie s príšernou mikulášskou čiapkou na hlave.

"Vy volať Dobby, pane? Dobby priniesť losy, pane," vychrlil zo seba domáci škriatok a uprel svoje veľké oká na riaditeľa.

"Výborne Dobby, rozdelil si ich na dve časti ako som ťa žiadal? Potom vieš, čo je treba urobiť," povedal spokojne starý muž a žmurkol na škriatka, ktorý prikyvoval tak horlivo, až mu čiapka spadla takmer na nos.

"Ja urobiť čo vy si želať pane," povedal úslužne a ako k prvému podišiel k Harrymu. "Harry Potter, musí vybrať jeden los, pane. Vy vybrať jedno meno a byť tajný santa," vysvetľoval škriatok a natiahol k nemu ruku, v ktorej zvieral niečo, čo vyzeralo ako Hermionina pletená čiapka. Chlapec ešte raz pozrel na riaditeľa, ktorý súhlasne prikývol a pozorne sledoval Harryho, ako si s takmer trpiteľským výrazom v tvári vyberá meno jedného z učiteľov.

"Len nech to nie je Snape! Len nie Snape, prosím. Snapea by som vážne nerozdýchchal," pomyslel si a keď v ruke zovrel papierik s menom, s hlbokým nádychom ho rozbalil, aby si prečítal svoj ortiel.

"Teraz nie, Harry!" zastavil ho riaditeľ. "Najprv si každý vyberie jedno meno a potom sa spoločne pozrieme každý na to svoje. Samozrejme, nikomu ani muk," pokračoval Albus a so šibalským úsmevom sledoval, ako si každý učiteľ i žiak vyberá po jednom lístku.

"Výborne, tak to by sme mali. Mimochodom, asi by som mal zdôrazniť, že vybraných partnerov si medzi sebou

nemôžete meniť a aby bol výber spravodlivý, každý učiteľ obdaruje žiaka a naopak. No povedzte, nie je to skvelý nápad?" rozplýval sa, nevšímajúc si pohoršené pohľady svojich kolegov, jeden extrémne vražedný od Severusa Snapea a naopak, zhrozené pohľady svojich študentov. Keď napokon odhalili mená tých, ktorých majú obdarovať, ozvalo sa veľkou sieňou niekoľkonásobné zalapanie po dychu.

"Ale nie!!!" zaúpel Harry zúfalo a všetci sa strhli, keď jeho čelo narazilo do stolu.

"Nejaký problém, Harry?" spýtal sa riaditeľ naoko ustarane, no v skutočnosti sa viac než veľmi dobre bavil.

„Zdá sa, že je pán Potter via než nadšený svojou úlohou. Alebo si vašu snahu o vytvorenie druhej jazvy máme vysvetliť inak?" spýtal sa s ironickým úsmevom Snape.

"Je to naozaj nutné, pane? Pri všetkej úcte, študenti o učiteľoch nevedia prakticky nič a naopak to tiež nie je oveľa lepšie. Ako máme podľa toho zháňať darčeky?" vložila sa do rozhovoru Hermiona, ktorá tiež nebola práve najspokojnejšia so svojim výberom.

"Nemyslíte, slečna Garngerová, že práve toto je najlepšia príležitosť a spôsob, akým tento nedostatok napraviť?" odvetil s úsmevom starý muž, nevšímajúc si pohrdavé odfrknutie od učiteľa lektvarov. Zdalo sa, že nikto k tomu nemá viac čo dodať a tak sa pomaly presúvali tam, kam potrebovali. Učitelia do zborovne a študenti do spoločenských miestností. Keďže okrem Lenky boli všetci z Nebelvíru, presťahovala sa ich mladšia spolužiačka na dobu prázdnin k nim.

"No nie je to úžasné? Riaditeľ má niekedy naozaj dobré nápady," ozvala sa ako prvá, len čo boli z dosahu počutia.

"Skôr by som povedal zvrátený zmysel pre humor. A práve ja dostanem jeho!" sťažoval sa Ron a rezignovane dopadol do svojho obľúbeného kresla.

"Kúp mu niečo chlpaté a krikl'avé a máš to vyriešené. Lenže ja... ja som dostala tú bosorku... tú podvodníčku, čo nevie o predpovedaní budúcnosti ani mákké f!" rozohnila sa Hermiona, ktorá stále ešte nerozdýchala, že na jej lístočku stálo meno Sibyl Trelawneyovej.

"Hm, ja mám Hoochovú a Lenka McGonagallovú," pridal sa nesmelo Neville. "No všetko je lepšie, než..." vtom sa zarazil a spolu s ním aj ostatní Harryho priatelia a vyslali Harryho smerom ľútostivé pohľady. No okrem toho v nich bola aj akási úľava, že oni Snapea nedostali.

"A vy si sťažujete," povzdychol si Harry a neprítomne hľadel do plameňov. "Vôbec netuším, čo tomu umastenému netopierovi dať," post'ažoval sa po chvíľke.

"Hm, možno nejaký lektvar...hej, kamoš, počul som o jednom, čo vraj dokáže zaistiť šťastie na jeden deň," ozval sa odrazu Ron.

"Felix Feliciss," doplnila Hermiona názov spomínaného lektvaru, no ani jeden si ju nevšimol.

"Len si predstav... Severus Snape s prihlúplym šťastným úsmevom na perách," chichotal sa Ron a o chvíľu už sa, samozrejme ako jediný, prehýbal od smiechu na vlastnom vtipе.

"Aj keby sa mi podarilo vyrobiť nejaký lektvar bezchybne, Ron... čo je asi s takou pravdepodobnosťou, ako že mi Voldemort povie: Pod' na moju hrud', Harry. Bud'me priatelia!... tak by si sa so mnou zrejme mohol navždy rozlúčiť," odfrkol si Harry a len nervózne prevrátil očami, keď sa naňho Ron začudovane pozrel.

"No, vieš predsa, že najväčším Snapeovým želaním je moja smrť, tak ak si to želáš, môžeme sa pustiť do varenia," zavrčal podráždene.

"Nedramatizuj to tak, Harry," vmiesila sa do rozhovoru Hermiona a vrhla na Rona jeden zo svojich pohoršených pohľadov. "Proste mu kúp niečo... ja neviem..."

"Šampón!" vyhrkol odrazu Ron, tentoraz sa však smiechu neubránili ani ostatní.

"Hm, myslím, že po tomto darčeku by niekto ušetril Voldemortovi námahu," povedal napokon Harry, keď konečne polapil dych. "Myslím, že zájdem do Bradavic a kúpim mu nejaké prísady do lektvarov. Tým snád' nič nepokazím," pokrčil napokon ramenami a spoločne potom začali premýšľať, aké darčeky by boli vhodné pre ostatných učiteľov. Napokon sa z toho vykl'ula celkom dobrá zábava a než šli spať, mal už každý predstavu o tom, čo komu kúpiť.

Azda rovnako búrlivo prebiehala aj debata v zborovni. Jeden cez druhého sa prekrikovali a pohoršovali nad riaditeľovým správaním. Až keď samotný pôvodca celého toho hurhaja vošiel dnu, zmĺkli. No nebol by to Severus Snape, aby sa neozval ako prvý. A ostatní učitelia? Spoliehali sa na to, že buď Albusa presvedčí on, alebo nikto.

"Toto je smiešne a neprípustné, Albus! Ako si to predstavuješ? Nikde v pracovnej zmluve nie je napísané, že musím dávať nejaké idiotské darčeky ešte väčším idiotom. Takže na to zabudni!" kričal učiteľ lektvarov ako nepríčetný.

Ostatní kolegovia len žasli nad tým, ako veľmi to celé Severusa hnevalo. Väčšinou sa v diskusii s riaditeľom totiž uchýlil k sarkastickým poznámkam, ale ešte nikdy ho takto nevideli na Albusa kričať. Zdalo sa však, že riaditeľ bol na podobné výbuchy zlosti zvyknutý z ich súkromných stretnutí a nenechal si ničím a nikým zmazať spokojný úsmev z tváre.

"Chápem Severus, že sú to zväčša študenti z Minervinej fakulty, dokonca by som povedal, že jedni z tvojich "oblúbených", ale všetci majú rovnaké podmienky a ja na tom trvám. Alebo máš nejaký špeciálny dôvod, kvôli ktorému nemôžeš zohnať darček pre... koho si si vlastne vytiahol?" spýtal sa s nevinným úsmevom, no keď Severus mlčal a nosné dierky sa mu od zlosti rozširovali, ozvali sa ostatní učitelia.

"Ja mám pána Longbottoma," ozvala sa Minerva.

"Ja slečnu Grangerovú... ach keby len bola v lietaní lepšia," povzdychla si madam Hoochová.

"Hm... ja mám slečnu Láskorádovú a pre Sibylu ostal pán Weasley. Ach, tak potom..." začal Albus a ak sa doteraz škeril ako slniečko na hnoji, teraz bol jeho úškrn stokrát väčší.

"Ak si myslíš, že tomu idiotovi Potterovi niečo dám, si na omyle Albus!" zavrčal a zvrtol sa na päte k odchodu.

Riaditeľova tvár však zväžnela, keď k nemu znova prehovoril.

"Ak mu nič nedáš, bude jediný, kto nedostane vianočný darček. To chceš tomu chlapcovi naozaj urobiť? Len preto, že ide o Harryho Pottera?"

Severus Snape však nepokladal za nutné odpovedať a zmizol tak rýchlo, ako to len bude možné. V bezpečí svojho kabinetu potom dovolil svojmu hnevu úplne preniknúť na povrch. Tresol päťou do dverí tak silno, že sa napokon neobišiel bez hojivého balzamu. Vedel, že ten blbý darček bude musieť kúpiť a nie preto, že to bol Albusov príkaz. Tá posledná riaditeľova poznámka zat'ala priamo do živého. Ten starec vedel presne, ako ním manipulovať. Vedel veľmi dobre, že on ako chlapec veľa darčiekov nedostával a obzvlášť nie od rodiny. Ako dieťa ho to veľmi mrzelo. A mrzí ho to dodnes, no naučil sa svoje pravé city skrývať. Avšak nech bol Potter akokoľvek otravný, akokoľvek neznesiteľný, stále to bol chlapec a hoc to bolo prekvapivé po tom všetkom čo zažil, stále bol plný nádejí. Áno, ten chlapec bol stále plný energie, aj keď to tak občas nevyzeralo. Bol vzpurný a nenávidel svojho učiteľa lektvarov, ale kým ho dokázal Severus vytočiť a prinútiť k útoku, hoci len slovnému, bol to dôkaz chlapcovej nezdolnej sily. Pretože ani on, Severus Snape nemohol poprieť to, čo bolo jasne viditeľné na prvý pohľad. Harry Potter bol silný a výnimočný mladý kúzelník. Kiež by mal v jeho veku Severus toľko sily a rozumu, aby sa nepoddal svojmu osudu a neskončil tak, ako skončil.

Lenže otázkou stále zostávalo, čo tomu chlapcovi dať? Knihu? Tú dostane určite od Grangerovej. Weasley sa postará o nejaké tie hlúpe výmysly či sladkosti, ale čo také by mu mohol dať on? Možno... sadu kotlíkov? Nie, to by sa hodilo skôr pre Longbottoma... pri pomyslení, žeby dostal Longbottoma sa musel uškrnúť. S ním by to mal rozhodne jednoduchšie.

Aj s tými ostatnými, ale čo s Potterom? Do kotla... ráno bude musieť niečo vymyslieť, pomyslel si než konečne zaspal. Výlet do Bradavic bol zaslúženým odpočinkom nielen pre študentov, ale i učiteľov, ktorí zháňali ešte posledné darčeky. Kým Hermiona sa zastavila ako inak, než v kníhkupectve, Harry zatiahol Rona do apatieky. Od usmievavej predavačky si nechal poradiť, čo by sa najviac hodilo pre profesora a keď odchádzal, niesol v ruke balíček s niekoľkými vzácnymi prísadami. Aké však bolo jeho prekvapenie, keď sa vo dverách zrazil s nikým iným než s obávaným učiteľom.

"Dobrý deň, pane," pozdravili chlapci zborovo.

"Ale, ale... Potter a Weasley? Čo práve vás dvoch privádza sem?" spýtal sa s istou dávkou sarkazmu.

"No... ja... došli mi nejaké prísady do lektvarov a chcel som si doplniť svoje zásoby pred začiatkom vyučovania," klamal Harry.

"To nepochybne," zatiahol Snape a nevenoval im viac svoju pozornosť.

"Aj vám pekný deň," zavrčal Harry keď už boli preč z obchodu a Ron sa rozosmial na celé kolo.

"Harry, potrebujem niečo pre Brumbála. Napadá ťa niečo?" spýtal sa, keď sa trochu ukludnil.

"Netuším, ale na konci ulice som videl nejaký obchod s mudlovskými vecami, možno by sa tam dačo našlo," navrhol a ukázal smerom, kde stál obchodník. Už z výkladu na nich čosi podivne blikalo, a keď to Ron zbadal, nedal sa presvedčiť, že to by nemuselo byť práve orechové. Aj tak to kúpil.

Štedrý večer nastal... skupina piatich študentov a piatich učiteľov sa tentoraz stretla pri sviatočne prestretom stole v plnom počte a v príjemnej atmosfére večerala. Sieňou sa niesli tiché tóny vianočných kolied a plamienky sviec krásne dopĺňali vianočnú pohodovú atmosféru. Dokonca sa zdalo, akoby sa aj profesor Snape mračil o niečo menej. Avšak nie na dlho.

Jedlo zo stolov zmizlo a v tom sa pri riaditeľovi zjavil Dobby, opäť s mikulášskou čiapkou s bielym brmbolcom na hlave.

"Veselé Vianoce!" vykrikoval nadšene a každý, snád s výnimkou jedného človeka pri stole, mu odpovedal s rovnakým nadšením.

"Vaše darčeky byť tu hneď, ale Dobby mať tiež darčeky..." vravel rozradostene a keď luskol prstami, Harry si bol istý, že nebol dobrý nápad napiť sa dyňovej šťavy. Len čo totiž pozrel na profesora Snapea, vyprskol všetko von a len veľmi chabo sa pokúšal zdržiavať smiech.

Červená mikulášska čiapka s bielym chlpatým lemom a brmbolcom trónila na hlave zamračeného profesora, rovnako ako

na hlavách všetkých ostatných. Došlo mu, že on ju má na hlave tiež, ale jemu to nevadilo. Vianoce boli predsa sviatky radosti a veselosti a Dobby mal z toho takú ohromnú radosť, že sa musel usmiať.

"Ďakujem Dobby, veľmi nápaditý darček!" zhodnotil uznalivo Albus, ktorý bol odrazu oblečený celý v santovskom kostýme a so svojou dlhou bielou bradou a múdrymi modrými očami vyzeral ako skutočný Santa Klaus.

"Hohoho, šťastné a veselé Vianoce vám všetkým!" zvolal. "Vždy som si to chcel skúsiť," dodal a žmurkol pritom na Harryho, ktorý rovnako ako ostatní po očku sledovali Severusa Snapea, snažiaceho sa z hlavy zložiť nechcenú pokrývku. Zdalo sa, že nikomu inému to nevadí tak ako jemu, a tak to napokon vzdal. Ale jeho zamračený výraz hovoril jasne: kto sa len pokúsi o tom niekedy ceknúť, skončí ako prísada v mojom kotlíku

Odrazu sa pred nimi objavili zabalené balíčky, ktoré na riaditeľov príkaz dali všetci Dobbymu a ten ich rozdelil ako mal. Harry videl, ako ten jeho pristál na stole pred obávaným učiteľom lektvarov a dúfal, že ak už za ne jeho profesor nebude vďačný, snáď ich aspoň nevyhodí, pretože sú od neho. Nie, žeby sa podpísal, mal to byť predsa tajný santa, ale Harry nepochyboval, že to nejakým spôsobom zistí. Všetci čakali, čo sa bude diať, kým Albus nevyzval najprv madam Hoochovú, aby začala.

"Oh, liečivé bylinky. Ďakujem, pán Longbottom. Určite sa mi budú veľmi hodiť, keď zas budem mať nejaké modriny po nejakom zápase," odvetila vďačne a pohľadom sprážila Rona a Harryho, ktorí boli jediní členovia famfrpálového družstva. Neville bol celý červený v tvári, keď ho učiteľka oslovila menom. Netušil, že ho tak ľahko odhalí, ale stalo sa. "Minerva, si na rade, moja milá," vyzval Albus svoju kolegyňu. Tá so slabým úsmevom rozbalovala červený balíček previazaný zlatou stuhou. Lenka tieto farby vybrala zámerne. Úsmev jej však zamrzol na perách, keď vytiahla niečo podobného náhrdelníku, ibaže ten bol vytvorený z vtáčieho peria najrôznejších farieb. Harry si bol istý, že nikdy nevidel vtáky takýchto farieb, no radšej mlčal.

"Teda... to je... vskutku pozoruhodné," zhodnotila profesorka taktne a opatrne položila náhrdelník späť do krabičky.

"Je to ochranný náhrdelník proti narglom," vysvetľovala Luna nadšene a Minerva mlčky prikývla.

"Výborne slečna Láskorádová, ďakujem," podakovala zdvorilo a riaditeľ vyzval ďalšiu profesorku, aby otvorila svoj darček.

Sibyla Trelawneyová vzala do ruky balíček ležiaci priamo pred ňou a veľkými sovými očami, skrytými za hrubými okuliarmi pozerala na knihu, ktorú pod obalom objavila. Ron s Harrym si vymenili veľavravné pohľady, ale keď Albus prečítal názov knihy, takmer sa zadusili smiechom.

"Veštenie pre začiatčníkov... Sibyla, vskutku skvelá kniha. Možno sa ti bude hodiť, ak by si chcela zmeniť učebnicu," usmial sa na ňu riaditeľ a nenápadne žmurkol na Hermionu.

"No... áno... tá, čo používam, sa mi nezdá najvhodnejšia. Ale samozrejme, to moje vnútorné oko vedelo od začiatku. Len som sa nechcela pliesť do vašich osnov, pán riaditeľ. A ďakujem za tú knihu," drmolila učiteľka zmätene a rozhliadala sa po prítomných študentoch, akoby sa pokúšala uhádnuť, kto je záhadným darcom.

"Keď som to videla, nemohla som odolať," pošlepla Hermiona chlapcom a jej tvár zalial rumenec.

"Slečna Láskorádová, čo keby ste svoj darček otvorili teraz vy," navrhol riaditeľ a dievčina s vervou otvorila balíček vo hviezdíčkovom obale od samotného riaditeľa.

"Oh, ďakujem, ďakujem! To je úžasné..." zvolala a vytiahla z balíčka pár kriľavo oranžových rukavíc s čiapkou a šálom. Všetci vedeli, že práve títo dvaja, Lenka a riaditeľ, si svojím zaľúbením do extravagantného oblečenia padnú do noty a podľa Lenkinho výrazu mala z darčeka obrovskú radosť. Zatiaľ by sa dalo povedať, že najviac zo všetkých.

Ďalšia na rade bola Hermiona, ktorá potlačila svoj balíček a podľa jeho váhy i rozmerov usúdila, že ide o knihu. O to radostnejšie sa pustila do rozbalovania, ale keď zbadala názov História famfrpálu so špeciálnou prílohou základných pravidiel, jej nadšenie viditeľne ochablo. Napriek tomu vykúzlila na tvári vďačný úsmev a podakovala madam Hoochovej, ktorá ju pozorne sledovala.

Pokiaľ išlo o mužské osadenstvo, vzal to Albus z druhej strany a začal najprv študentmi. Najprv svoj darček rozbalil Neville, ktorý dostal od profesorky McGonagalovej knihu s názvom: Zatočte so svojím strachom. Nielen Minerva, ale aj všetci ostatní, sa na Nevilla chápavo usmiali, pretože veľmi dobre vedeli o postrachu menom Snape, ktorý chlapca mátal hádam aj v snoch.

Ron dostal od profesorky veštenia kryštálovú guľu so slovami, že bol vždy jej najtalentovanejším žiakom a zaslúži si ju. Ron sa zatváril tak otrávene, až Harry vyprskol smiechom, no ten ho prešiel, keď pozrel do očí riaditeľovi a zistil, že je rad na ňom. Ostávalo už rozdať len tri darčeky a nebolo ťažké uhádnuť, kto obdaroval jeho. V duchu si pomyslel, že jediný, čo by od toho umasteného netopiera mohol dostať, je jed s veľmi pomalým účinkom, ale rýchlo tú myšlienku zaplašil. Už len vedomie, že mu Snape dal darček, hoci pod nátlakom, v ňom vyvolalo zvláštny pocit radosti. Nemaľ učiteľa rád, ale nemohol povedať, žeby ho priam nenávidel. A dokonca i napriek všetkým vzájomným nezhodám a

urážkam sa Harry svojimi činmi snažil Snapeovi dokázať, že si zaslúži viac, než len jeho pohrdanie. Nikdy by síce nemohli byť priatelia, ale jemu by stačilo tiché prímerie. Avšak aj to bolo niečo, čo by od Snapea nemohol nikdy čakať. Trasúcimi sa rukami rozbalil papier a našiel niekoľko starostlivo zabalených prísad do lektvarov. Úsmev na Harryho tvári sa rozšíril pri pomyslení, ako sa bude Snape tváriť, keď otvorí svoj darček.

"Ďakujem, pane. Veľmi praktický darček," ozval sa po chvíli a jeho pohľad sa stretol so Snapeovým.

"Chcel som si byť istý tým, že budete mať všetky prísady, ktoré budete v budúcom polroku potrebovať, pán Potter," odvrkol Snape, no jeho hlasu chýbala zvyčajná ostrosť.

"Som si istý, že teraz už mám všetko čo potrebujem," odpovedal Harry a snažil sa, aby bolo z jeho hlasu cítiť, že je za ten darček naozaj vďačný. Čo na tom, že mu Snape mohol dať niečo iné? Bol to Snape a neotrúvil ho... toto bol určite ten najlepší darček, ktorý od neho vôbec mohol dostať.

"Teraz je rad na tebe, Severus. Otvor svoj darček," vyzval ho riaditeľ, potešený Harryho reakciou. Ten chlapec sa skutočne nikdy nevzdáva, pomyslel si a sledoval svojho priateľa a kolegu, ktorý starostlivo rozbaloval Harryho darček. Severus premýšľal, od koho je jeho darček. Od Pottera, či od toho tupca Weasleyho? Len čo však zbadal balíček s prísadami, bolo mu to jasné. Len vďaka roku v roli špióna si zachoval svoju zvyčajnú neprístupnú masku a dokázal potlačiť úsmev, ktorý sa mu tlačil na pery. Chtiac- nechtiac musel uznať, že si chlapec dal záležať na výbere ingrediencií a bolo medzi nimi niekoľko vskutku vzácných.

"Chcel som sa uistiť, že vo vašich zásobách bude všetko potrebné, pane," prerušil tok jeho myšlienok Harry, s tvárou červenou od rozpakov.

"Moje zásoby sú vždy dostatočné, a na rozdiel od niektorých nezodpovedných študentov ich dopĺňam priebežne skôr, než niektorá chýba. No som si istý, že týmto tam ešte nájdem nejaké miesto," uzavrel a on i Harry vedeli, že je to prejav najväčšej vďačnosti, akej bol schopný. Povedať Ďakujem by rozhodne nebolo snapeovské a ani Harry by sa s takým niečím neuspokojil, pretože by vedel, že to nie je úprimné. Takto však... obom to viac než vyhovovalo a keď sa ich pohľady na malý okamih stretli, mal Harry pocit, akoby v Snapeových bezodných studiach videl konečne niečo iné, než len nenávisť.

"Teraz vy, pane!" ozval sa Harry a pokynul riaditeľovi, ktorý ako jediný zatiaľ ešte neotvoril svoj darček. Starcove oči zažiarili v radostnom očakávaní a keď uvidel sobie parohy upevnené na červenej čelenke, nahlas sa rozosmial. A keď ešte objavil malé tlačidlo, ktoré spôsobilo, že parohy začali blikáť, bol radostou bez seba.

"To je úžasné, pán Weasley. Vskutku úžasné! Už som si vravel, že tá moja čiapka je už trochu obohraná. Možno by som ju mal podarovať Severusovi... tomu tá červená tak pristane..." žmurkol na nich riaditeľ a nasadil si svoj darček na hlavu, kým ostatní mali ešte stále Dobbyho čiapky.

Zvyšok večera utiekol rýchlejšie, než by si všetci želali, až bol napokon čas ísť do postele.

V chlapčenskej spálni už spali všetci, okrem Harryho. Pod vankúšom totiž našiel niečo zvláštne. Vyzeralo to ako ďalší darček, ale jemu nenapadlo, čo by to mohlo byť a hlavne, od koho. Chcel sa na to pozrieť v súkromí. Zrejme preto, že ten, kto tam ten balíček nechal, chcel, aby to zostalo medzi nimi a tak počkal, kým všetci zaspia a vytratil sa do spoločenskej miestnosti, kde doháral oheň v krbe a vrhal na miestnosť tajomné svetlo. Sadol si čo najbližšie ku krbu, aby dobre videl, a opatrne rozbaloval balíček.

Harry však nebol sám, kto v tú noc nespál. V podzemnom byte profesora lektvarov doháral v krbe oheň, keď čiernovlasý muž upil zo svojho pohára s whisky. V druhej ruke zvieral akúsi fotku a hľadel na ňu so zvláštnym leskom v očiach.

"Viem, že by si to tak chcela," povedal zastretým hlasom a odložil pohár na stôl. Miesto neho vzal do ruky jediný list pergamenu, ktorý ležal na jeho stole. Bol popísaný drobným úhladným rukopisom, ktorý tak dôkladne poznal. Akoby nie, keď kedysi skoro každý deň čítal jej básne stále dookola. Dnes mu však zostala len táto jediná... jeho báseň. Ich spoločná....

Přátelství, to je někdy víc než láska,
je to víra v to, že ruka svírá
pevně jinou dlaň...

Přátelství, to je plachá něžná krásko,
která mává na toho co dává
víc než citů daň....

Přátelství, to jsou slova, která platí,
stejně v tónech písní, jako v dešti střel...

Přátelství je ozvěnou co vrátí
tvoje touhy, sny a přání,
vyznání a pousmání,
to je přátelství,
pravé přátelství.....
Přátelství, to jsou stejné cíle v dálce,
je to síla křehká jako víla,
přesto největší...
Přátelství neustoupí ani válce,
ani v poušti
silné neopouští,
slabé přesvědčí....
Přátelství, to jsou světy plné lidí
kde se zapomíná
jak se říká - sám...
Přátelství jsou oči, které vidí,
zná své cesty
jako ptáci,
jako slunce teplo vrací
lidem přátelství,
pravé přátelství.....
Je jenom několik takových slov...jsou prostá,
vzácná a nezbytná..
Někdy je vyslovujeme příliš často...
a pak se nám zdají být všední
a obyčejná. Ale ten, kdo alespoň jednou
poznal jejich pravou cenu
jim už nikdy neukřivdí.....
protože jejich cena
je cenou a smyslem
našeho života.....
Přátelství je stiskem teplých dlaní,
je to bílá přímka
krásných setkání....
Přátelství je tím co lidé chrání
jménem svým
i lidí příštích,
vždyť už dávno zkázu tříští
právě přátelství,
pravé přátelství....
Přátelství, to je někdy víc než láska,
Je to víra v to, že ruka svírá
Pevně jinou dlaň.....

Severs si nenápadne zotrel slzu, ktorá sa skotúlala z jeho oka a starostlivo zložil list do krabičky, kde až dodnes uchovával všetky ostatné. Sprvu nevedel, či urobil dobre, ale keď toho chlapca videl, aký bol nadšený z tých prisad na lektvary... boli to len hlúpe prisady. Mohol mu dať čokoľvek iné, a on ich predsa prijal takým vd'ačným spôsobom... teraz nepochyboval o tom, že sa rozhodol správne. Boli s Lilly dlhoročnými priateľmi a aj keď sa neskôr odcudzili, vždy ju miloval a nikdy neprestal. Ona v ňom videla priateľa, ktorého si aspoň podľa tejto básne veľmi cenila. Nikdy si neprestal vyčítať, že ju zradil, ale dúfal, že to aspoň čiastočne odčiní tým, že bude chrániť jej syna. Albus mal pravdu... Harry nebol len Jamesov syn. Bol aj jej synom a on, Severus, sa naňho po dnešku už nemohol pozerat' tými istými očami, ako doteraz.

Harry ohromene pozeral na niekoľko fotiek svojej mamy, ktorá zomrela, keď bol ešte malé dieťa. Mal už niekoľko fotiek od Hagrida, ale tieto... bola na nich Lilly asi v jeho veku, alebo len o čosi staršia.

Okrem fotiek obsahoval balíček ešte niekoľko listov pergamentu. Sprvu netušil, čo je to zač, kým si ich postupne neprečítal. Boli to básne a pod všetkými bola podpísaná ona... Lilly Evansová. V Harrym vzrástol nový pocit šťastia i smútku zároveň. Písala básne... vec, ktorú mu nikdy nikto nepovedal a pritom... v ruke držal posledný list, ktorý ešte neprečítal a dúfal, že to stihne skôr, než svetlo v krbe vyhasne, aby nemusel začínať svetlo.

Usnul dŕív než by s pláčem začal,
tátŕv princ a mámin malý král.
Usnul, je to div, už druhý veršík začal,
dneska měl v plánu býť ještě admirál.
Usnul nám spí,
zas nechal hračky rozházené,
křídou pokreslil i chodník od Fišárků.
usnul nám spí
a kolínko má natlučené.
Večer, když se myl,
tak s mámou vedl válku.
Usnul dŕív než mu uschly vlásky,
zmeškal vám i schůzku s pohádkou.
Může klidně spát, vždyť narodil se z lásky.
Přines' nám štěstí v postýlce s ohrádkou.
Podívej, spí a v dlani svírá desetiček,
co mu strýček dal, že krmil v zimě ptáčky.
Podívej, spí a tvář má jako andělíček,
i když nasypal nám na zem připínáčky.
Podívej, spí, už ve snách letí za pohádkou.
Věří v bezpečí ta něžná dětská ústa.
Usnul nám spí, náš malý rytíř za ohrádkou,
až se probudí, tak nikdy nesmí zůstat sám.

Oheň vyhasol a Harry zostal sedieť v spoločenskej miestnosti potme. Po tvári mu stekali slzy, no jemu to bolo jedno. Tie verše boli o ňom a o tom, ako ho jeho rodičia milovali. Nie, žeby to nevedel alebo o tom pochyboval, ale toto bolo niečo viac... Schúlený do kľbka ležiac na zemi, priložil si k perám jej fotku, na ktorej bolo venovanie S láskou Lilly, a do ticha zašepkal: "Šťastné a veselé Vianoce, mami, ocko... Chýbate mi!"
Netušil, kto mu to poslal, no bol to ten najkrajší vianočný darček, aký len mohol dostať. Pociť, že bol a je milovaný. Vedť toto mu nemohol poslať nik, kto by ho nenávidel. S tou myšlienkou nakoniec zaspal.
"Veselé Vianoce, Lilly," zašepkal Severus a priložil si jej fotku k perám, aby na ňu vtisol letmý bozk vo chvíli, keď oheň v jeho krbe vyhasol.